

Pač bi bilo boljše, ako bi bil slušal. — Vladimirček si zdaj ne upa v hižo. Zunaj pred vrati na mrazu stoji in čaka, da bi mu mati zopet rekla, naj gre v gorko sobo. — Res ga mati pokliče tretjič in Vladimirček stopi ves objokan k materi v hižo. Kako se prestraši uboga mati, ko pogleda Vladimirčka pod noge. Nogavice so mokre, a čevlji od mraza terdi kakor kost. Naglo ga izuje in obriše z gorko kerpo (cunjo). Nogi sta bili rudeči kakor krí, a tesni in terdi čevlji so mu naredili vse polno ran. To je Vladimirčka zeló peklo; a še bolj ga je peklo to, da nij slušal svoje dobre mamice. Objel jo je okolo vratú in rekel: „Oj mamica, odpustite!“ — Mati ga je vsega preoblekla in ko se je že nekoliko pogrel, nesla ga je h gorkeji peči ter mu od daleč grela nogé. „Ali vidiš zdaj, ljubo moje dete, kako se godí otrokom, ki ne slušajo svojih mater! Ko bi bil meni pokoren, ko sem te prvič zvala v hižo, ne bi bil tako hudo ozebel. Boga zahvali, da se ti še kaj hujšega nij zgodilo in prosi ga, da bodo noge zopet skoraj zdrave.“ Tako je govorila mati svojemu Vladimirčku, ko je v njenem naročji seréno obžaloval svoj pregrešek.

Matere za vas skerbé,
Kedar koli vas svaré;
Radi toraj slúšajte
Svoje skerbne matere!

T.

Pastirček.

Nekega lepega pomladnega dné, ko je vse zelenelo in cvetelo, pasel je Zdenko ovce. Tam pri belo cvetočej ternóljici je stal ves žalosten in objokan. Mimo pride sosedov Tomažek in ga vpraša: „Kaj ti je, Zdenko, da se jokaš?“ „Oh, ljubi moj Tomažek“ reče Zdenko, „videl sem gerdo in ostudno žabo kra-stačo, ki se je privlekla izpod ònega kamenja in se skrila tù sim v germovje.“ — „I nù, čimu bi se zato jokal?“ vpraša ga Tomažek. Zdenko odgovori: „Ko sem vidil gerdo žabo, mislil sem si: Oj kako gerda, gnjusna žival je to; okorno in težavno se plazi po tleh, ter ne vé ničesar o dobrotljivem Bogu, ki jo je ustvaril; ves čas svojega življenja mora se klatiti po blatu in temnih luknjah, dokler ne pogine in ne strohni. In jaz — rekel sem sam sebi — ustvarjen sem po božjej podobi, nosim glavo po konci, gledam nebó in zemljo ter se veselím lepega drevja in pisanih cvetic; jaz spoznam Stvarnika in imam neumerljivo dušo, a vendar tako malo nanj mislim in se mu nikoli prav iz serca ne zahvalim za velike darove, ki mi jih je podaril. Ko sem vse to tako premišljjal zbolelo me je v serce in solzé so se mi vlile po obrazu. Sklenil sem odsihdob Bogu vedno hvaležen biti, da me je ustvaril pó svojej podobi in mi dal neumerljivo dušo.“ — Tomažek se poslovi od svojega tovariša Zdenka in tudi on je odsihdob bolj pogostoma mislil na Boga in svojo neumerljivo dušo.